

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, v právní věci žalobkyně **Mgr. A. S.**, zastoupené JUDr. Janem Pavlíkem, advokátem v Praze 10, U Hranic 3221/14, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 7. 2005, č. j. 15 Ca 169/2004 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se čtyřmi samostatnými žalobami podanými u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2004, č. j. 18253-1/110/03, č. j. 18253-2/110/03, č. j. 18253-3/110/03 a č. j. 18253-4/110/03. Těmito rozhodnutími byla zamítnuta odvolání stěžovatelky proti rozhodnutím Finančního úřadu v Bílině ze dne 8. 9. 2003, č. j. 30787/03/211970/1301, č. j. 30805/03/211970/1301, č. j. 30809/03/211970/1301 a č. j. 30824/03/211970/1301, kterými byla stěžovatelce dodatečně doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997 – 2000.

Krajský soud v Ústí nad Labem všechny žaloby, poté co je spojil ke společnému projednání, jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že podstatou žalobních námitek byl nesouhlas stěžovatelky s vyloučením některých výdajů (nákup zboží netypického pro jí provozované zařízení, zahraniční cesty) z výdajů daňově účinných, ve

smyslu § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platných pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“). K tomu v rovině obecné, konstatoval, že za daňově uznatelný výdaj (tedy částku snižující základ daně) lze uznat toliko nákladové položky splňující základní požadavky uvedené v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, nejde - li současně o případy uvedené v § 25 zákona, který některé výdaje z tohoto použití vylučuje. Pro možnost uznání daňového výdaje přitom musí existovat přímá vazba mezi tímto výdajem na straně jedné a příjmy z podnikatelské činnosti na straně druhé, jak to vyplývá z § 24 odst. 3 zákona o daních z příjmu. Otázka, zda konkrétní výdaj daňovým poplatníkem uplatněný jako výdaj daňový, splňuje požadavky vyplývající z § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, je otázkou skutkovou, která musí být předmětem dokazování. Důkazní břemeno přitom zatěžuje daňový subjekt; povinností správce daně je pak rozhodovat na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Při hodnocení skutkového stavu věci se krajský soud ztotožnil s názorem správce daně i žalovaného, dle kterého část nakupovaného sortimentu (např. potraviny, textil, apod.) nepředstavuje typický sortiment nabízený v provozovně stěžovatelky (lékárně). Správci daně tak vznikla pochybnost o tom, zda výdaje na pořízení tohoto zboží lze uznat za výdaje daňově účinné a postupoval proto zcela odpovídajícím způsobem, pokud stěžovatelku vyzval k prokázání, jakým způsobem jí tyto výdaje sloužily pro dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Zároveň s tím byla stěžovatelka vyzvána, aby prokázala zaúčtování tržeb z prodeje tohoto zboží do zdanitelných příjmů a aby k vyjmenovaným zkratkám a kódům uvedla, o jaký druh zboží se jedná. Stěžovatelka na tuto výzvu předložila pouze operativní skladovou evidenci (zahrnující veškeré doklady a faktury o pořízeném zboží) a podala též vysvětlení k použitým zkratkám a kódům zboží. Další výzva k vysvětlení základní sazby daně z přidané hodnoty u vyjmenovaného zboží (v rozsudku blíže uvedeného), k předložení dokladů o jejich prodeji, popřípadě k označení odběratelů tohoto zboží k objasnění skutkového stavu nepřispěla, neboť stěžovatelka pouze uvedla, že šlo o přímé prodeje, vesměs praktickým lékařům a známým; doklady o prodeji si v kopiích nepořizovala. Na podporu svých tvrzení žádné doplnění dokazování nenavrhla.

Pokud jde o právní hodnocení věci, krajský soud uvedl, že stěžovatelka, jakožto podnikatelský subjekt, byla povinna vést účetnictví v souladu s požadavky § 7 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“). Jakkoli nebylo podmínkou vést skladovou evidenci standardním způsobem (postačil i jakýkoli jiný způsob, prokazující celkový stav zásob), musel být zvolený způsob srozumitelně popsán a uložen jako účetní písemnost. Principiálně je tedy použitelná i stěžovatelkou zmiňovaná takzvaná „kontrola korunou“. V případě stěžovatelky však jí vedená evidence neprokazuje, že předmětné zboží bylo součástí daňových příjmů. Předložená zjednodušená evidence zásob totiž nebyla doložena doklady o výši tržeb. Dle vyjádření stěžovatelky byla výše tržby po skončení prodejní doby zaznamenávána jednou celkovou sumou do evidence tržeb, přičemž nějaké jiné listinné důkazní prostředky (např. pásy z pokladen, příjmové pokladní doklady), již nemá. Zaznamenávání jedné celkové sumy nicméně neposkytuje důkaz, že i neobvyklý sortiment vstoupil do tržeb stěžovatelky, čímž by bylo vyloučeno, že nesloužil k její osobní potřebě. V této souvislosti krajský soud upozornil na povinnost plynoucí z § 39 odst. 3 zák. č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ukládající vést denní evidenci tržeb a dále na dikci § 39 odst. 6 daňového řádu, dle kterého je daňový subjekt povinen uchovávat záznamy a doklady k nim se vztahující po dobu zániku práva daň (dodatečně) vyměřit. K této otázce tedy krajský soud uzavřel, že pokud se stěžovatelka rozhodla pro vedení zjednodušené evidence zásob a k zaznamenávání jedné celkové sumy do evidence tržeb každého prodejního dne, bylo třeba, aby měla k dispozici pro případné

ověřování správcem daně záznamy denních tržeb, a to například příjmovými pokladními doklady či páskami z pokladny o prodeji v hotovosti. To platí zejména za situace, kdy předmětné zboží nebylo běžným sortimentem lékárny (provozovny stěžovatelky). Pokud by stěžovatelka takto postupovala, její pozice při dokazování by se podstatně změnila, neboť by minimalizovala riziko, že se ocitne ve stavu důkazní nouze. K prokázání jítvrzených skutečností jí byl dán správcem daně opakovaně dostatečný prostor; jeho pochybnosti byly přitom vždy dostatečně srozumitelně formulovány. Závěr žalovaného, dle kterého stěžovatelka v případě některého nakoupeného zboží neprokázala jeho daňovou uznatelnost, tedy z hlediska zákona ob stojí.

Krajský soud přesvědčil též v závěru žalovaného, dle kterého stěžovatelka neprokázala daňovou uznatelnost nákladů na její zahraniční cesty. Uvedl, že v této souvislosti předložila pouze neprůkazné pozvánky na tyto akce a další doklady (faktury, pokladní doklady, fotografie, apod.), ze kterých pouze vyplývá, že se tyto cesty realizovaly, nelze z nich však dovodit jejich odborné zaměření. I v tomto případě tedy stěžovatelka neprokázala daňovou uznatelnost těchto nákladů, neboť nedoložila, že souvisely s jejím podnikáním.

Krajský soud se konečně vyjádřil též ke stěžovatelkou namítanému procesnímu pochybení správce daně, který na nařízené ústní jednání nepřizval také jejího zástupce. Stěžovatelce přisvědčil v tom, že se skutečně jednalo o nesprávný procesní postup správce daně, dle jeho názoru však nemohl mít vliv na zákonnost následně vydaných rozhodnutí. V této souvislosti zdůraznil, že zástupce stěžovatelky měl navíc dostatečný prostor případné důkazní prostředky, navrhopvat, či se k nim jinak vyjadřovat.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností, a to z důvodů vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti především odmítla názor krajského soudu (shodný s názorem daňových orgánů), dle kterého měla ve svém zařízení prodávat též netypické či neobvyklé zboží. Uvedla, že v případě zpochybňovaného zboží jde o doplňkový sortiment, který je nezbytný pro ekonomické zajištění chodu lékárny. Jeho prodeji přitom nebrání předpisy zdravotnické, veterinární, ani úprava provozování nestátních zdravotnických zařízení; jediným omezením je jeho kompatibilita s hygienickými normami. Věcně šlo o sortiment typu doplňků zdravé výživy, dietních potravin, apod.; v případě sortimentu nepotravinářského se jednalo o zdravotnické potřeby a pomůcky (zde lékárna zastupovala na místním trhu absentující prodejnu tohoto typu zboží). Vždy přitom šlo o sortiment dodávaný distributory léčiv a zdravotnických potřeb. S ohledem na tyto skutečnosti tedy není důvod, aby stěžovatelka pro tento druh zboží zaváděla nějakou zvláštní, právními předpisy nevyžadovanou evidenci, jak to po ní bylo vyžadováno daňovými orgány. Stěžovatelka, v souladu se zákonem o účetnictví i na něj navazujícím opatřením ministerstva financí, vedla účetnictví bezchybným způsobem. Použitá „evidence korunou“ je přípustnou formou skladové evidence; jelikož jde o formu zjednodušenou, neumožňuje evidovat zboží dle názvu a počtu jednotek (jako evidence kusová). Daňové orgány i krajský soud nicméně v případě jimi označené skupiny „neobvyklého zboží“ fakticky požadují, aby stěžovatelka vedla evidenci i nad rámec svých zákonných povinností, čímž u ní v této otázce vyvolávají právní nejistotu, pokud jde o způsob vedení evidence. Povinnost vést evidenci nad rámec zákonem stanovených povinností by mohla být stěžovatelce uložena pouze postupem dle § 39 daňového řádu, což se však v dané věci nestalo. Pokud jde o povinnost vést tržby dle jednotlivých dokladů (tedy nikoli denní tržbou), ta je součástí našeho právního řádu až od 1. 7. 2005 a není proto možné ztotožnit se se závěry krajského soudu, který z neplnění takové

povinnosti v letech 1997 – 2000 dovozuje právo správního orgánu na dodatečné vyměření daně. Dle názoru stěžovatelky by měl být brán zřetel též na skutečnost, že vykázaný zisk za kontrolovaná zdaňovací období by nebylo lze dosáhnout jen prodejem hlavního sortimentu. Na skutečnost, že v příjmech musí být nutně zahrnuty i příjmy z prodeje doplňkového sortimentu, stěžovatelka opakovaně upozorňovala. Nesprávnost provedeného právního hodnocení spatřuje stěžovatelka též v tom, že daňové orgány „*vylouením zboží z oprávněných výdajů na jeho nákup (a dodatečným zdaněním), přesto nevyloučily tržby z prodeje tohoto zboží ze zdanění a u žalobkyně tak došlo k dvojímu zdanění*“. V rámci této skupiny stížních námitek stěžovatelka konečně uvedla, že daňové orgány při svém rozhodování nevzaly v potaz ani žádné výhody pro ni plynoucí, ve smyslu § 31 a § 46 odst. 3 daňového řádu. Pokud jde dále o neuznané náklady vynaložené na zahraniční pracovní cesty, stěžovatelka uvedla, že jejich existence a charakter byly doloženy též potvrzením pořádající agentury, která správci daně předložila program těchto cest. Není proto zřejmé, jakými dalšími způsoby by ještě stěžovatelka měla svou účast na těchto cestách a jejich účel doložit.

Stěžovatelka konečně též namítla, že závěr soudu, dle kterého v žalobě vytýkané procesní pochybení nemělo vliv na zákonnost následně vydaného rozhodnutí, je nekonkrétní. Uvedla, že krajský soud vůbec nepřihlédl k tomu, že mohla „*přijít při osobním projednávání věci i na jiné věcné, účetní i právní argumenty, vyvracející názor dotčeného finančního úřadu o neobvyklosti zboží či nedostatečnosti evidence o něm. Mohla také objevit způsob, jak prokázat prodej alespoň některého zboží konkrétnímu zákazníkovi, zejména u některých zdravotnických prostředků*“.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v zásadě opakuje argumentaci uplatněnou již v řízení před krajským soudem. Zopakoval proto stručně důvody, které ho vedly k vydání žalobou napadených rozhodnutí a ve zbytku odkázal na jejich obsah. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není, dle jeho názoru, důvodná, navrhl, aby byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci je především nutno předeslat, že krajský soud se věcí zabýval velice pečlivě, věc vyhodnotil po skutkové i právní stránce zcela správně a v podrobnostech tak lze na jeho zcela přiléhavou a vyčerpávající argumentaci odkázat. V souladu s principem procesní ekonomie se proto Nejvyšší správní soud soustředí pouze na posouzení věci výlučně v intencích uplatněných kasačních námitek; opakování závěrů vyslovených již soudem nižšího stupně by bylo zcela nadbytečné.

Pro posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud za podstatné, že pochybnosti krajského soudu (potažmo daňových orgánů) o skutečném použití některého nakoupeného zboží stěžovatelkou lze považovat za logické a legitimní. Jakkoli totiž z pohledu daňové legislativy nelze mít principiálních námitek proti prodeji zboží označovaného stěžovatelkou jako „doplňkový sortiment“ v nestátním zdravotnickém zařízení, jehož primárním předmětem činnosti je příprava a distribuce léků a zdravotnických potřeb, Nejvyšší správní soud

neshledává nic nepřipadného na jisté obezřetnosti daňových orgánů i krajského soudu, pokud jde o skutečné použití tohoto zboží. Zde je pak nutno uvést, že krajský soud odpovídajícím způsobem vysvětlil požadavky na vedení účetnictví, a to nejen pokud jde o účtování o „doplňkovém sortimentu“, ale o veškerém zboží nabízeném v provozovně stěžovatelky; zcela srozumitelně pak vysvětlil v čem spatřuje jeho nedostatky. Je to naopak argumentace stěžovatelky, která nasvědčuje její ne zcela jasné představě o principu, na němž je (jí údajně používaná) evidence „kontrolou korunou“ založena. Stěžovatelka totiž přehlíží zásadní skutečnost, a sice, že tento způsob evidence zásob je založen na principu oceňování zboží v prodejních cenách, zatímco § 25 zákona o účetnictví i na něj navazující Opatření Ministerstva financí č. j. 281/71 702/1995, předpokládají oceňování v cenách pořizovacích. Má-li být tedy tento způsob evidence průkazný (§ 7 zákona o účetnictví), musí být součástí této evidence i evidence marží za jednotlivé druhy zboží; při každé změně nákupních nebo prodejních cen či marže je pak pro zachování průkaznosti této evidence nutno provádět inventarizaci. Ze způsobu, jakým byla inventarizace prováděna stěžovatelkou, je zřejmé, že tato inventarizace nemůže být za „kontrolu korunou“ považována.

Nelze navíc nevidět, že argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti posouvá věc do zcela jiné skutkové a právní roviny, než v jaké byla hodnocena krajským soudem. Především je nutno odmítnout tvrzení, že daňové orgány požadovaly po stěžovateli vedení zvláštní skladové evidence pro zboží, které nesprávnou úvahou vyčlenily ze zbývajících sortimentu. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i z rozsudku krajského soudu zcela jasně vyplývá, že požadavky na vedení evidence zboží se týkaly veškerého sortimentu prodávaného stěžovatelkou; správce daně se nicméně zaměřil pouze na jeho určitou část, přičemž v takovém postupu mu nic nebránilo. Stěžovatelkou předestřená otázka týkající se kritérií na jejichž základě byl správcem daně vybrán „doplňkový sortiment“ je tak pro podstatu věci naprosto bezpředmětná, neboť správce daně se mohl (za stejných podmínek) zaměřit na jakékoli jiné zboží, u něhož by měl pochybnosti o způsobu jeho použití. Sluší na tomto místě zopakovat, že požadavky na vedení skladové evidence zboží (respektive výhrady ke způsobu použitým stěžovatelkou) byly krajským soudem vysloveny ve vztahu ke všemu zboží o němž stěžovatelka účtovala. Nelze též přisvědčit stěžovateli v jejím tvrzení, že krajský soud evidenci zásob prováděnou „kontrolou korunou“ považuje za nepřijatelnou. Taková skutečnost nejen z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá (stěžovatelce jsou pouze vytýkány nedostatky, které by její evidence při tomto zvoleném způsobu vykazovala), ale byl by i v rozporu s judikaturou, která tento způsob evidence nevyklučuje (srov. například rozsudek Krajského soudu v Ostravě publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 38/2003 Sb. NSS). V rozporu se skutečným stavem věci je též tvrzení stěžovatelky, dle kterého krajský soud ve svých závěrech vychází z předpokladu, že v předmětných zdaňovacích obdobích zákon ukládal podnikatelským subjektům vést denní tržby dle dokladů. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku pouze uvedl, že zvolila-li stěžovatelka evidenci zásob ve formě „kontroly korunou“ (tedy účtovala-li o celkové hodnotě zboží na skladě v prodejních cenách), měla uchovávat záznamy o jednotlivých tržbách, neboť tím způsobem by prokázala, že to které evidované zboží bylo skutečně prodáno. Samotná povinnost vést denní tržby (vyplývající tehdy z § 39 odst. 3 daňového řádu) nebyla stěžovateli rozsudkem vytýkána. Důvodné není konečně též ani tvrzení stěžovatelky, že krajský soud nevzal zřetel na její argumentaci zpochybňující výši dosažených tržeb bez prodeje doplňkového sortimentu. Obsah napadeného rozsudku, konkrétně jeho odůvodnění na straně 7 v odst. třetím, toto tvrzení vyvrací.

Pokud je krajskému soudu dále vytýkáno, že svým rozsudkem aproboval postup daňových orgánů, které nepřihlédly k žádné z výhod plynoucích pro stěžovatelku ve smyslu

§ 31 a § 46 odst. 3 daňového řádu a jejichž postupem došlo k „*dvojímu zdanění*“, zde především není zřejmé, z čeho stěžovatelka tyto závěry dovozuje, a v případě „*nezohledněných výhod*“ též jakou souvislost má tato argumentace s projednávanou věcí. Pro posouzení těchto námitek má nicméně zásadní význam fakt, že jde o tvrzení, která nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, ačkoli uplatněna být mohla. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v případě těchto stížných námitek uplatňuje jiné právní důvody, než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač ji v takovém postupu nic nebránilo, Nejvyšší správní soud kasační stížnost v této části nepřipustil k meritornímu přezkumu.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s názorem krajského soudu, dle kterého stěžovatelka neprokázala ani daňovou uznatelnost nákladů na zahraniční cesty. Stěžovatelce nelze přisvědčit v tom, že dostatečným způsobem správci daně prokázala pracovní charakter těchto cest a svou účast na nich. Jak z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, krajský soud vzal za prokázané, že stěžovatelka se těchto cest skutečně zúčastnila, ve shodě s daňovými orgány však konstatoval, že prokázána nebyla jejich odborná část. Nejvyšší správní soud způsob, jakým byla tato otázka krajským soudem zhodnocena po stránce skutkové považuje za správný, přičemž zdůrazňuje, že závěr o neprokázání existence odborné části předmětných cest krajský soud zasadil do kontextu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V kontextu tohoto ustanovení je zřejmé, že pro daňovou uznatelnost těchto nákladů by stěžovatelka musela prokázat nejen svou účast na cestách, ale též svou účast na jejich případných odborných částech; za daňově uznatelné by mohly být uznány pouze ty odborné části, které by byly vynaloženy právě a výlučně v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů stěžovatelky. To však stěžovatelka, kterou i v tomto směru stíhá důkazní břemeno (§ 31 odst. 9 daňového řádu), daňovým orgánům dostatečně hodnověrným způsobem neprokázala.

Za důvodnou nelze konečně považovat ani námitku stěžovatelky rozporující právní hodnocení procesního pochybení správce daně krajským soudem. Jakkoli totiž stěžovatelka tuto námitku týkající se nevyrozumění jejího zástupce o ústním jednání konaném dne 11. 11. 2003 uplatnila již v žalobě, kromě namítaného porušení ustanovení § 10 odst. 4 daňového řádu tato argumentace nevyústila v konstatování o konkrétním dopadu této skutečnosti na práva a povinnosti stěžovatelky v daňovém řízení. Dospěl-li krajský soud k názoru, že žalovaný v tomto směru skutečně pochybil, avšak (z důvodu výše popsaných) neměla tato skutečnost vliv na zákonnost následně vydaného rozhodnutí, nelze takovému postupu ničeho vytknout. Argumentace stěžovatelky poukazující na konkrétní dopady tohoto pochybení na její procesní postavení byla upřesněna až v rámci kasační stížnosti. I za situace, kdy by Nejvyšší správní soud nevyhodnotil tuto argumentaci jako novotu s důsledky s tím spojenými (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), nemohl by ji přiznat důvodnost. Argumentace stěžovatelky, vystavěná na jistém „*odborném vedení*“ daňového subjektu poradcem v řízení před správcem daně, totiž nikterak nevyvrací závěr krajského soudu, dle kterého měla stěžovatelka po tomto jednání ještě více jak půl roku možnost předkládat či navrhopvat k provedení důkazy, které by skutkově vyvracely dosud učiněné závěry správce daně.

S ohledem na všechny shora uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. V souladu s ustanovením § 110 odst. 1, větou druhou s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Dle ustanovení prvně zmíněného nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci by bylo možno přiznat právo na náhradu nákladů řízení procesně úspěšnému účastníku řízení, tedy žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady, převyšující jeho obvyklé administrativní výdaje, vznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Lenka Matyášová
členka senátu určená dle rozvrhu práce
provést jednotlivý potřebný úkon v době
překážky v práci předsedy senátu
JUDr. Václava Novotného